

værende ved Morgenandagten og hørte bevæget Børnernes Stemmer, mens de sang hans kæreste Salme:

»Nu er Døden overvundet,
Livets Kilde har jeg fundet.«

Denne Nat havde han haft en underlig Drøm. Da han sidst var hjemme, havde Stine en Gang taget hans Præstekjole ned fra Loftet for at banke den for Støv og Mug, og Synet af hans Embedsdragt havde faaet det skjulte Saar i hans Indre til at springe op og bløde. Han, som i det forgangne Aar saa ofte i sine Taler havde kaldt Ornatet for Satans Præsteuniform, følte sig ikke vel tilpas, før Kjolen igen hang i Fred paa Loftet. Stine derimod følte ikke noget ved det. Det kunde han se alene af den Maade, hun bankede den paa. Saadan var hun nu engang. Og nu havde hun i sit sidste Brev spurgt ham, om de ikke skulde sælge Kjolen. Den var dog nu til ingen Nytte, skrev hun. Den hang deroppe under Hanebjælken som en hængt Mand og skræmmede Børnene. En omløbende Sjakrer havde budt hende femten Kroner for den, og fire Kroner for Kraverne.

Han havde ikke kunnet nægte Tilladelsen, fordi han endnu ikke havde været i Stand til at sende hende mere end 65 Kroner. Redaktør Samuelson kneb paa Honorarerne under det Paaskud, at hver